

Det, der bestaar

Vor Gud's Ord bestaar evindeligh.
(Ef. 40, 8.)

Det første Bud.

Du skal ikke have andre Guder for mig? 1. Mos. 20, 3.

Du skal ikke eller maa ikke. Vi lægger først Mærke til Budets Form, at det er et Forbud.

Det viser, at Verden, Menneskene, paa den Tid, Budet blev givet, var henfaldet til at tilbede andre Guder, og at Israa, som Herren gav Budet til, var tilbøjeligt til at gøre ligesaa.

Og det varede ikke længe, efter at Herren havde udtalt dette Forbud, før det gav sin Tilbøjelighed til Afguderi til Kende. Da Folket syntes, Moses blev for længe paa Bjergtoppen, overtalte det Aaron, og han lod danne en Guldfals, som de haa afrede til og tilbad. (2. Mos. 32, 1 ff.)

Saa os dernæst mærke os, hvormed det er, der giver Budet eller Forbudet.

Han anmelder sig saaledes: Jeg er Herren din Gud, som udsættede dig af Egyptens Land, af Trældes Hus, 2. Mos. 20, 2. En anden Overførelse lyder: Jeg, Jehova, er din Gud, som o. s. v.

Jehova, eller Herren, kunde have anmeldt sig saaledes, som han anmeldte sig for Adam, før efter Syndefaldet, eller for Noa, efter Abraham eller Jakob o. s. v. men han peger i Stedet for paa det, der ligger nærmest, paa de Belægninger, han har gjort imod dem, han taler til.

De vidste, at de havde været Trælle i Egypten, og de vidste, at de ikke havde magtet selv at rive sig løs fra Trælddommen der; de vidste endvidere, at det var Herren, der ved Moses og Aaron havde udfriet dem med kraftig Arm, udenrøst dem Røde Hav, medens de gik over, og atter ladet det fylde med Vand, saa deres Forfølgere omkom.

Den, der havde gjort dette for dem i deres Glendighed, havde var det, der nu meldte sig for dem, som deres Gud, tog sig af dem som sit eget Folk og gav dem Lov.

Videre lægger vi nærmere Mærke til, hvormed dette "du" er, som Herren taler til.

Det er, som sagt, dem, han har udsætt af Egyptens Land, af Trældes Hus. Men det er ogsaa dem, som Herren i Abraham udbadte til et Ejendomsfolk, som han afvandrede fra alle hemmende Slægtskabsbånd, som han gav Kanaan til Arv, og som han senere førte til Egypten for at holde dem i Live, og som han lod være fremmede der, indtil de blev fræste nok til at indtage og besidde det Land, Herren havde givet dem.

Og videre var det det Folk, som Herren havde udbadte til at bevare Kendskabet til den sande Gud og hans Billie, og til gennem det at forberede Frelserens Komme.

Skulde dette Folk være til sin Udvalgelse, skulde Gud naa sin Henjagt med det, saa gjaldt det først af alt om, at det ikke henfaldt til den øvrige Verdens Afguderi, men blev tro imod sin Gud.

Trossat imod dets Gud vilde være dets Betsignelse, Afvold fra ham til andre Guder dets Fordervelse.

Angaaende "andre Guder" har der været sagt, og kunde der siges, næsten uendelig meget, men vi vil nøjes med at anføre nogle Ord af Sal. 135: Hedningernes Afgudere ere Spil og Guld, og Menneskes Hænders Gerning. De have Mund, men kan ikke tale; de have Øjne, men se ikke. De have Øren, men høre ikke, og der er ingen Kunde i deres Mund. Ligeledes disse ere, saa blive de, som gøre dem, ja hver den, som forlader sig paa dem (B. 15—18, sml. Ps. 115, 2—8).

Saa lægger vi endelig Mærke til, at Ruth er i sin lille Katekismus ser bort fra Budets forbydende Form, idet han udlægger det saaledes: "Det er: Vi skal over alle Ting frøgte og elske Gud og sætte al vor Lid til ham."

Det er rigtigt nok; thi det er ikke Godebønnen, at vi ikke tjener og tilbeder andre Guder, men at vi virkelig frøgte og elsker Gud og sætter al vor Lid til ham.

Vi vil senere faa Anledning til at se, at hele Loven egentlig er positiv, at den først og fremmest byder at gøre godt; den forbyder at gøre ondt, fordi den taler til Mennesker, hvis Tilbøjelighed gaar i den Retning.

Og nu angaaende det første Bud, som vi i Dag forsætter med, da maa

det siges, at det ikke bliver til noget med at tjene og dyrke den sande, virkelige Gud, for Afguderne forarges.

Naar saa vi skal gøre Brug af dette Bud i vor Tid, under vore Omstændigheder — hvad saa?

Om Gud skulde aabenbare sig og tale til den nye Pags Folk, hvorledes vilde han saa annelde sig?

Han vilde fremdeles sige: Jeg er Herren din Gud, eller: Jeg, Jehova, er din Gud; men saa vilde han først og fremmest paa de Belægninger, der ligger os nærmest. Naar jeg nu paa det, vi har tilfælles med vantro og Hedning, at han "Lader sin Sol opgaa over ondt og gode og lader regne over retfærdige og uretfærdige", at "han giver Regn og frugtbar Eder af Himmel", men lærlig vilde han pege paa, at han har givet os sin Søn til Frelser, og at han har oprettet sin Pagt med os i Daaben, for at vi skal være hans egne. Han vilde

altså faktisk annelde sig som vor Fader, som den, vor store Broder og Frelser, som den, vi troer på, og som vi tror på at se i Himlene.

Naar vi saa vilde annelde sig som vor Fader, som den, vi tror på, og som vi tror på at se i Himlene.

Desværre ligger Tilbøjeligheden til at frøgte, elske og sætte Lid til andre Guder, andre Ting end den ene sande Gud, ogsaa vor Tids faa-faldte kristne Verden nær, og selv de kristne fristes i den Retning.

Og hvem er saa det Du, som Herren i Dag taler til?

Alle Mennesker, som er komne ud af Egypten, af Trældes Hus, men dog til et Folk, som Herren ved Skriftenskommen har hjulpet ud af Hedenkafets Mørke frem i en fri friske Civilisations herlige Tilstand, bedre end Datidens Kanaan.

Og lærlig er vi et Folk, som slet ikke magtede at arbejde os selv ud af Syndens Trældom til Barnefaar hos Gud.

Vi er "en udbadte Slægt, et kongeligt Præstefolk, et helligt Folk, et Folk til Ejendom, for at vi skal forkynde hans Døder, som kaldte os fra Mørket til sit underfulde Lyg" (Ps. 2, 9).

Et og saadant Folk er det, Herren nu taler og siger: Du maa ikke have andre Guder for mig! — Du skal frøgte og elske mig over alle Ting og sætte al din Lid til mig!

Guds Billie mod os Mennesker forandres aldrig, ikke det ringeste, hvad han sagde til den gamle Pags Folk, siger han til sit Folk i den nye Pags Tid. Men han anmelder sig gennem de Belægninger, der ligger enhver nærmest, og i Forholdet til sit Folk, som det for Tiden er stillet.

Men han fordrer ikke, han byder og forbyder aldrig, uden han har forudskiftet Belægninger. Og saa hvad der vil skade og fordæve os, og byder kun, hvad der vil tjene godt for os.

Men han fordrer ikke, han byder og forbyder aldrig, uden han har forudskiftet Belægninger. Og saa hvad der vil skade og fordæve os, og byder kun, hvad der vil tjene godt for os.

Guds Billie mod os Mennesker forandres aldrig, ikke det ringeste, hvad han sagde til den gamle Pags Folk, siger han til sit Folk i den nye Pags Tid. Men han anmelder sig gennem de Belægninger, der ligger enhver nærmest, og i Forholdet til sit Folk, som det for Tiden er stillet.

Men han fordrer ikke, han byder og forbyder aldrig, uden han har forudskiftet Belægninger. Og saa hvad der vil skade og fordæve os, og byder kun, hvad der vil tjene godt for os.

Guds Billie mod os Mennesker forandres aldrig, ikke det ringeste, hvad han sagde til den gamle Pags Folk, siger han til sit Folk i den nye Pags Tid. Men han anmelder sig gennem de Belægninger, der ligger enhver nærmest, og i Forholdet til sit Folk, som det for Tiden er stillet.

Men han fordrer ikke, han byder og forbyder aldrig, uden han har forudskiftet Belægninger. Og saa hvad der vil skade og fordæve os, og byder kun, hvad der vil tjene godt for os.

Guds Billie mod os Mennesker forandres aldrig, ikke det ringeste, hvad han sagde til den gamle Pags Folk, siger han til sit Folk i den nye Pags Tid. Men han anmelder sig gennem de Belægninger, der ligger enhver nærmest, og i Forholdet til sit Folk, som det for Tiden er stillet.

Men han fordrer ikke, han byder og forbyder aldrig, uden han har forudskiftet Belægninger. Og saa hvad der vil skade og fordæve os, og byder kun, hvad der vil tjene godt for os.

Guds Billie mod os Mennesker forandres aldrig, ikke det ringeste, hvad han sagde til den gamle Pags Folk, siger han til sit Folk i den nye Pags Tid. Men han anmelder sig gennem de Belægninger, der ligger enhver nærmest, og i Forholdet til sit Folk, som det for Tiden er stillet.

Men han fordrer ikke, han byder og forbyder aldrig, uden han har forudskiftet Belægninger. Og saa hvad der vil skade og fordæve os, og byder kun, hvad der vil tjene godt for os.

Guds Billie mod os Mennesker forandres aldrig, ikke det ringeste, hvad han sagde til den gamle Pags Folk, siger han til sit Folk i den nye Pags Tid. Men han anmelder sig gennem de Belægninger, der ligger enhver nærmest, og i Forholdet til sit Folk, som det for Tiden er stillet.

Men han fordrer ikke, han byder og forbyder aldrig, uden han har forudskiftet Belægninger. Og saa hvad der vil skade og fordæve os, og byder kun, hvad der vil tjene godt for os.

Guds Billie mod os Mennesker forandres aldrig, ikke det ringeste, hvad han sagde til den gamle Pags Folk, siger han til sit Folk i den nye Pags Tid. Men han anmelder sig gennem de Belægninger, der ligger enhver nærmest, og i Forholdet til sit Folk, som det for Tiden er stillet.

Men han fordrer ikke, han byder og forbyder aldrig, uden han har forudskiftet Belægninger. Og saa hvad der vil skade og fordæve os, og byder kun, hvad der vil tjene godt for os.

Guds Billie mod os Mennesker forandres aldrig, ikke det ringeste, hvad han sagde til den gamle Pags Folk, siger han til sit Folk i den nye Pags Tid. Men han anmelder sig gennem de Belægninger, der ligger enhver nærmest, og i Forholdet til sit Folk, som det for Tiden er stillet.

Men han fordrer ikke, han byder og forbyder aldrig, uden han har forudskiftet Belægninger. Og saa hvad der vil skade og fordæve os, og byder kun, hvad der vil tjene godt for os.

Guds Billie mod os Mennesker forandres aldrig, ikke det ringeste, hvad han sagde til den gamle Pags Folk, siger han til sit Folk i den nye Pags Tid. Men han anmelder sig gennem de Belægninger, der ligger enhver nærmest, og i Forholdet til sit Folk, som det for Tiden er stillet.

Men han fordrer ikke, han byder og forbyder aldrig, uden han har forudskiftet Belægninger. Og saa hvad der vil skade og fordæve os, og byder kun, hvad der vil tjene godt for os.

Guds Billie mod os Mennesker forandres aldrig, ikke det ringeste, hvad han sagde til den gamle Pags Folk, siger han til sit Folk i den nye Pags Tid. Men han anmelder sig gennem de Belægninger, der ligger enhver nærmest, og i Forholdet til sit Folk, som det for Tiden er stillet.

Men han fordrer ikke, han byder og forbyder aldrig, uden han har forudskiftet Belægninger. Og saa hvad der vil skade og fordæve os, og byder kun, hvad der vil tjene godt for os.

Guds Billie mod os Mennesker forandres aldrig, ikke det ringeste, hvad han sagde til den gamle Pags Folk, siger han til sit Folk i den nye Pags Tid. Men han anmelder sig gennem de Belægninger, der ligger enhver nærmest, og i Forholdet til sit Folk, som det for Tiden er stillet.

Men han fordrer ikke, han byder og forbyder aldrig, uden han har forudskiftet Belægninger. Og saa hvad der vil skade og fordæve os, og byder kun, hvad der vil tjene godt for os.

Guds Billie mod os Mennesker forandres aldrig, ikke det ringeste, hvad han sagde til den gamle Pags Folk, siger han til sit Folk i den nye Pags Tid. Men han anmelder sig gennem de Belægninger, der ligger enhver nærmest, og i Forholdet til sit Folk, som det for Tiden er stillet.

Men han fordrer ikke, han byder og forbyder aldrig, uden han har forudskiftet Belægninger. Og saa hvad der vil skade og fordæve os, og byder kun, hvad der vil tjene godt for os.

Guds Billie mod os Mennesker forandres aldrig, ikke det ringeste, hvad han sagde til den gamle Pags Folk, siger han til sit Folk i den nye Pags Tid. Men han anmelder sig gennem de Belægninger, der ligger enhver nærmest, og i Forholdet til sit Folk, som det for Tiden er stillet.

Men han fordrer ikke, han byder og forbyder aldrig, uden han har forudskiftet Belægninger. Og saa hvad der vil skade og fordæve os, og byder kun, hvad der vil tjene godt for os.

Guds Billie mod os Mennesker forandres aldrig, ikke det ringeste, hvad han sagde til den gamle Pags Folk, siger han til sit Folk i den nye Pags Tid. Men han anmelder sig gennem de Belægninger, der ligger enhver nærmest, og i Forholdet til sit Folk, som det for Tiden er stillet.

Men han fordrer ikke, han byder og forbyder aldrig, uden han har forudskiftet Belægninger. Og saa hvad der vil skade og fordæve os, og byder kun, hvad der vil tjene godt for os.

Guds Billie mod os Mennesker forandres aldrig, ikke det ringeste, hvad han sagde til den gamle Pags Folk, siger han til sit Folk i den nye Pags Tid. Men han anmelder sig gennem de Belægninger, der ligger enhver nærmest, og i Forholdet til sit Folk, som det for Tiden er stillet.

Men han fordrer ikke, han byder og forbyder aldrig, uden han har forudskiftet Belægninger. Og saa hvad der vil skade og fordæve os, og byder kun, hvad der vil tjene godt for os.

Gufarne Eder.

Efterhaanden som Civilizationen fremskynder sine Teltstore videre og videre ud, forbringer de sidste Spor af Fortidens vilde Vest. Der ligger en egen Romantik over det Liv, der i forrige Dage levedes paa den enesomme Prærie, langs de magtige Floder, og i Urskovens uberørte Skind.

Det var den røde Mand hjemme. Og de hvide, som af indre Drift valgte det vilde, frie Liv, maatte nødvendigvis være "Mænd med faste Hjerte" — Mænd, der ikke var bange for deres egen Skjæde, saa lidt som for andres.

Naar nu om Dage Bonden driver sit sindige Spand over Fortids Slagmarker, hvor enten røde mod røde, eller røde mod hvide holdt Raabgang, da tænker han under vore rolige, betragtede Forhold vel ikke ofte paa, hvad det forberedende Arbejde, der ligger forud for de første Indbyggere Ankomst — og ved hvilket denne muliggjordes — egentlig betød.

Landet og Jorden havde været i de rødes Besiddelse i umindelige Tider. De havde utvilsomt forret paa de ubestrafte Vilder, hvor nu saa mange Millioner binder Brød i Overflod. Men denne Forret blev gjort dem fridig.

Deres Opgave var ikke at dyrke Jorden og gøre sig den underdanig. De havde utvilsomt med deres Lovvillikaar, som disse var, da de første hvide Mænd gjorde dem Forslag om at fortræffe til fjernere, mere øde Steder.

Og intet Under, at de kæmpede som Billeder for deres utvilsomme Ret.

Vi vilde selvfølgelig gøre ligesaa, hvis, lad os sige, en Stormvælde af gule Mænd ankom ved vore Hyster og forlangte at blive overladt vor Ejendom til behagelig Afbenyttelse, idet man anbefalede os f. Eks. at tage andet Opholdssted efter Vælg.

Men den røde Mand var det svarende Parti. Den, der har Magten, har som Regel ikke vanskeligt for at bevise, at han ogsaa har Retten. Og hvorom alting er: Den røde Mand trak det første Straa.

Med 1916 er fire Aarier kommen, siden det store Døds mellem hvide Tropper og de navnfulde Indianerhænder, Sittling Buel, Red Cloud, Rain-in-the-face (Atimogaju), Gall, Crazy-Dorke og flere.

I disse fire var Mand med faste Hjerte, Mand med Lovmod, og Mand, der turde døbe alt for deres Overbevisning.

Men det er især om Rain-in-the-face, her skal meddeles lidt.

Han var en Kæmpen med Jernnerven. Han tog virksom Del i de Slag og Stærkindsler, der almindelig kaldes "Custer's Massacre", men som i ingen Henseende var nogen "Massacre", idet Custer, der aldrig havde været i Ubegrebsligheder med Regeringen paa Grund af sin Adfærd i en vis Afseer, hvorved han paadrog sig Præsident Grants Billie, selv af yderst Eerne søgte at finde Indianerlejer for sit Little-Big-Horn Floden, for saa ufortvælet, stik imod General Terry's Ordre, at angribe de røde.

Rain-in-the-face havde i sin Tid gennemgaaet den Ceremoni, der kaldes Solandten. Det var en altdet end lystig Dans for den, der var Centret deri.

Kandidaten, det vil sige, den, der vil aflægge Brøve paa sit Mod, lader den øvrige Medicinmand skære flere Dobbelstnit, enten paa Brystet eller Baggen. Under denne Rem af Stind, Muskler eller Søner stæres nu et Stindred, der saetgøres, hvorpaa den unge Kriger hænges op, frit hævede. Ovis han giver det mindste Munk fra sig eller betvivler, anses han Reisen af sit Liv som en uheldig Equiv og behandles derved.

Da nu Rain-in-the-face vilde optages som fuldtvings Kriger, traf det faadant, at han efter kort Tids Forløb led sig løs. Men Sittling-Bull lod sig fortlad med, at det var for billigt sluppet.

Rain-in-the-face opfordrede ham da trofast til at gøre det om igen, saa det kunde forslaa noget.

Og det blev gjort.

Sittling-Bull var snibttant saa dybe, at der siden efter var Revider i Krigerens Raed dybe nok til, at en Afsynløs næsten kunde lægges deri.

Gennem to Dgn hang den modige, unge Mand saaledes, idet han hele Tiden trodsede sine Øveler, indfordrede dem til at gøre det om: værre, medens han sang sine Krigsfange og jublede over sit Mod.

Trods hans Anstrengelser for at

faa sit Stind og Muskler til at give efter, ved voldsomme Svingninger og Spærk, loffedes det ham ikke at slippe løs. Men nu erkendte Sittling-Bull, at Brøden var antagelig og befaalede, at der skulde hænges Væffelheoder ved Krigerens Ben, at den forjædede Pagt maatte fætte ham i Stand til at gøre sig fri.

Efter denne Omgang var der ingen i Slouy-Stammen, der tvivlede om den unge Helts Mod. Han havde i Sandhed dundet sine Spor med Hæte — faadant som den røde Mand nu forlod dette Vegreb.

Men efter sly en Omgang hør man da efterly andre sig over, at den røde Kriger var utvilsomt for andres Videler paa Krigssiden under dennes omfattende Gang.

Mange Aar efter Slagene ved Little-Big-Horn, nemlig under Berdensindstillingen i Chicago, hvor der bl. a. var en Gruppe "Custer-Indianer" til Stede, det vil sige Nubinder, som var med i 1876 oppe i Montana, hlyfedes det at Par Mand, med hvem Rain-in-the-face var bleven fortrolig, at faa ham til at fortælle om sin Fort og Del i Kampene i Nordvesten.

Regeringsagenter og Officerer havde ofte prøvet paa at faa noget ud af denne Kriger om de henjarne Tider, men fuldtvings forjævedes.

Dans Fortælling gengibes efter B. Kent Thomas, den ene af de Mand, han havde tattet Tillid til (her dog stærkt sammentrangt).

Atimogaju kom humpende ind i vort Telt (hans ene Ben var ødelagt fra Krigen), læste sig, og gnyttede det ene Ord, der er udbrudt faa fært: "Minneowan!"

Boghøvelligt betyder det Gud s-Band, medens den populære Gengivelse stadig hedder Aldaad.

Et Drag tal han Hosten ud, uden at fortræffe en Muskel i Ansigtet — "Al, godt — som Atimogaju's Hjerte!"

Efter en Pause faldt han ind med i deres Latter og sagde: "Millemand god! Nopsay god! Minneowan god! Alle meget gode!"

Mændene hannede, han var i færdent godt humør. Hurtigt skaffede de sig noget mere "Minneowan", samt budendte en Tolv, der forlod Krigerens Dialekt (thi den kendte kun et Par Dufin engelske Ord), og efter et kraftigt Draag af Hosten fik Tollen ham paa Gled.

"I vil have en Historie. I skal faa en, der er sand. Det er om mig selv. Jeg var lærlig at spjæge med, før jeg kom til at gaa med Kruffer. Mit Hjerte er godt nu. Men som Jæger og Kriger var det altid vilde. Rigerne sluffedes om mig. De unge Mænd frøgtede mig. Jeg vilde hellere laas end spise Kongablene (Soldaterne) stjal, og Crow-Indianerne søgte sig til Sovebæd hver Morgen — om de endnu havde Stalpen paa."

Der standbde Tollen ham, ved vidende, at saaledes kunde han blive ved timestis, om nogen vilde lytte til.

Atimogaju, vi ved godt, du var en vil Mand, men fortal os om, hvordan det gif til ved Little-Big-Horn Floden."

Efter først at have skildret, hvorledes han kom i dødeligt Strid til Tom Custer, Generalens Broder (som han kaldte Little-Hair), medens Generalen var paa Yellow-Bair), samt hvorledes han havde lovet denne at ville æbe hans Hjerte, naar Væjligheden kom, sluttete han:

"Jeg sendte Little-Hair en Legning, paa et Stykke Væffelstind, af et blodigt Hjerte. Han vidste, jeg huffede mit Hjerte. Naar Gang jeg saa ham — uff! da tog jeg hans Hjerte. Jeg har lagt det hele."

For at holde ham i Gang forevifte man en tankt Afbildning af Custer-Slaget og spurgte, om det saa omtrent laadant ud. Efter at have betragtet Tegningen omhyggelig sagde han:

"Dette Billede lyver. Alle den hvide Mands Billede af Indianereren er Løg."

Nu forklærede han, hvordan han selv og Kjæller var paaklædt, hvad Raaben de brugte; hvordan de holdt sig i Stilling, deres Raaben etc. Saa vendte han Billede og tegnede med Pigt et Overblik over Slagmarker, som det virkelig forholdt sig. Paa deres Spørgsmaal, hvor mange røde, der var i Leiren hvarede han, at der var mange, mange Gange ti — at de var som Græsset paa Marken. Han forklatte:

"Sittling-Bull havde laet god Medicin paa en Høj et Stykke borte. Han kom med den. Han bar den i en lille Bøse paa en Pind.

Han holdt en lang Tale. Sagde, at de, efter, ved voldsomme Svingninger og Spærk, loffedes det ham ikke at slippe løs. Men nu erkendte Sittling-Bull, at Brøden var antagelig og befaalede, at der skulde hænges Væffelheoder ved Krigerens Ben, at den forjædede Pagt maatte fætte ham i Stand til at gøre sig fri.

Efter denne Omgang var der ingen i Slouy-Stammen, der tvivlede om den unge Helts Mod. Han havde i Sandhed dundet sine Spor med Hæte — faadant som den røde Mand nu forlod dette Vegreb.

Men efter sly en Omgang hør man da efterly andre sig over, at den røde Kriger var utvilsomt for andres Videler paa Krigssiden under dennes omfattende Gang.

Mange Aar efter Slagene ved Little-Big-Horn, nemlig under Berdensindstillingen i Chicago, hvor der bl. a. var en Gruppe "Custer-Indianer" til Stede, det vil sige Nubinder, som var med i 1876 oppe i Montana, hlyfedes det at Par Mand, med hvem Rain-in-the-face var bleven fortrolig, at faa ham til at fortælle om sin Fort og Del i Kampene i Nordvesten.

Regeringsagenter og Officerer havde ofte prøvet paa at faa noget ud af denne Kriger om de henjarne Tider, men fuldtvings forjævedes.

Dans Fortælling gengibes efter B. Kent Thomas, den ene af de Mand, han havde tattet Tillid til (her dog stærkt sammentrangt).

Atimogaju kom humpende ind i vort Telt (hans ene Ben var ødelagt fra Krigen), læste sig, og gnyttede det ene Ord, der er udbrudt faa fært: "Minneowan!"

Boghøvelligt betyder det Gud s-Band, medens den populære Gengivelse stadig hedder Aldaad.

Et Drag tal han Hosten ud, uden at fortræffe en Muskel i Ansigtet — "Al, godt — som Atimogaju's Hjerte!"

Efter en Pause faldt han ind med i deres Latter og sagde: "Millemand god! Nopsay god! Minneowan god! Alle meget gode!"

Mændene hannede, han var i færdent godt humør. Hurtigt skaffede de sig noget mere "Minneowan", samt budendte en Tolv, der forlod Krigerens Dialekt (thi den kendte kun et Par Dufin engelske Ord), og efter et kraftigt Draag af Hosten fik Tollen ham paa Gled.

"I vil have en Historie. I skal faa en, der er sand. Det er om mig selv. Jeg var lærlig at spjæge med, før jeg kom til at gaa med Kruffer. Mit Hjerte er godt nu. Men som Jæger og Kriger var det altid vilde. Rigerne sluffedes om mig. De unge Mænd frøgtede mig. Jeg vilde hellere laas end spise Kongablene (Soldaterne) stjal, og Crow-Indianerne søgte sig til Sovebæd hver Morgen — om de endnu havde Stalpen paa."

Der standbde Tollen ham, ved vidende, at saaledes kunde han blive ved timestis, om nogen vilde lytte til.

Atimogaju, vi ved godt, du var en vil Mand, men fortal os om, hvordan det gif til ved Little-Big-Horn Floden."

Efter først at have skildret, hvorledes han kom i dødeligt Strid til Tom Custer, Generalens Broder (som han kaldte Little-Hair), medens Generalen var paa Yellow-Bair), samt hvorledes han havde lovet denne at ville æbe hans Hjerte, naar Væjligheden kom, sluttete han:

"Jeg sendte Little-Hair en Legning, paa et Stykke Væffelstind, af et blodigt Hjerte. Han vidste, jeg huffede mit Hjerte. Naar Gang jeg saa ham — uff! da tog jeg hans Hjerte. Jeg har lagt det hele."

For at holde ham i Gang forevifte man en tankt Afbildning af Custer-Slaget og spurgte, om det saa omtrent laadant ud. Efter at have betragtet Tegningen omhyggelig sagde han:

"Dette Billede lyver. Alle den hvide Mands Billede af Indianereren er Løg."

Nu forklærede han, hvordan han selv og Kjæller var paaklædt, hvad Raaben de brugte; hvordan de holdt sig i Stilling, deres Raaben etc. Saa vendte han Billede og tegnede med Pigt et Overblik over Slagmarker, som det virkelig forholdt sig. Paa deres Spørgsmaal, hvor mange røde, der var i Leiren hvarede han, at der var mange, mange Gange ti — at de var som Græsset paa Marken. Han forklatte:

"Sittling-Bull havde laet god Medicin paa en Høj et Stykke borte. Han kom med den. Han bar den i en lille Bøse paa en Pind.

Han holdt en lang Tale. Sagde, at de, efter, ved voldsomme Svingninger og Spærk, loffedes det ham ikke at slippe løs. Men nu erkendte Sittling-Bull, at Brøden var antagelig og befaalede, at der skulde hænges Væffelheoder ved Krigerens Ben, at den forjædede Pagt maatte fætte ham i Stand til at gøre sig fri.

Efter denne Omgang var der ingen i Slouy-Stammen, der tvivlede om den unge Helts Mod. Han havde i Sandhed dundet sine Spor med Hæte — faadant som den røde Mand nu forlod dette Vegreb.

Men efter sly en Omgang hør man da efterly andre sig over, at den røde Kriger var utvilsomt for andres Videler paa Krigssiden under dennes omfattende Gang.

Mange Aar efter Slagene ved Little-Big-Horn, nemlig under Berdensindstillingen i Chicago, hvor der bl. a. var en Gruppe "Custer-Indianer" til Stede, det vil sige Nubinder, som var med i 1876 oppe i Montana, hlyfedes det at Par Mand, med hvem Rain-in-the-face var bleven fortrolig, at faa ham til at fortælle om sin Fort og Del i Kampene i Nordvesten.

Regeringsagenter og Officerer havde ofte prøvet paa at faa noget ud af denne Kriger om de henjarne Tider, men fuldtvings forjævedes.

Dans Fortælling gengibes efter B. Kent Thomas, den ene af de Mand, han havde tattet Tillid til (her dog stærkt sammentrangt).

Atimogaju kom